

[Niels Hølvæg Petersen]

me for, at det danske formandskab kan yde et bidrag hertil.

Honoré (KrF):

Denne markedsdebat får særlig aktualitet, fordi Danmark i indeværende halvår af 1978 beklæder formandsposten i De europæiske Fællesskaber. I den anledning er der fra udenrigsministerens og statsministerens side fremsat udtalelser i den seneste tid om de forpligtelser og muligheder, dette indebærer. Jeg kan på mange områder tilslutte mig de faldne udtalelser og takker også udenrigsministeren for hans udførlige indlæg i dag, men ligesom den forrige taler efterlyser jeg lidt større præcision, hvad angår prioriteringen af de forskellige opgaver.

På baggrund af en positiv grundholdning til udenrigsministerens indlæg finder jeg det ikke nødvendigt for mig at gå hele kompaset rundt for at præcisere kristeligt folkepartis stilling, men jeg vil nøjes med at fremdrage nogle enkelte ting.

Først vil jeg sige, at det er forståeligt, at især modstandere af det vesteuropæiske samarbejde giver EF skylden for de ting, der går dårligt. Men EF er jo kun, hvad medlemsstaternes regeringer og medlemsstaternes parlamenter vil gøre Fællesskaberne til, hvad de vil tillade EF at klare. De uheldige konsekvenser af en nationalegoistisk politik, eller bare af de ni medlemslandes interne politik, kan man derfor ikke lægge EF til last. Jeg må atter konstatere, at EF-modstanderne ikke har nogen alternativer til EF-samarbejdet.

SF har stillet en dagsorden, hvor man i virkeligheden vil latterliggøre en række konkrete forsøg på at afskaffe tekniske handelshindringer. Kommunisterne ser EFs problemer, det vil sige de ni landes problemer, som udtryk for kapitalismens krise. Det forekommer mig, at jeg har hørt dette argument før.

Jeg vil gerne spørge hr. Ib Nørhund: er alternativet til EF Comeconsamarbejdet? Det er det samarbejde, hvorom man i disse dage kan læse et manifest, der er offentliggjort i Vesteuropa, hvor medlemmer af det østtyske kommunistparti skulle have udtrykt, at DDR nærmest er en 16. unionsrepublik under Sovjetunionen, og som, ifølge dagbladet Information i dag, bringer eksempler på, at Sovjet har bremset østtyske initiativer, fordi det konkurrerede med sovjetiske, og hvorledes

denne produceren med den ene hånd fastbundet på ryggen fører til ligestyldighed og »åndelig republikflugt«, pillemisbrug, skilsmisser, rekord i alkoholisbrug og selvmord. Er dette alternativet til det vesteuropæiske samarbejde?

Der er selvfølgelig en række uløste spørgsmål, mange problemer, meget, man kan være pessimistisk over for. Men på den anden side må man ikke overse den kvalitative udvikling af EF, der samtidig finder sted, f. eks. ved indførelse af egne indtægter. Hermed er der skabt grundlaget for en europæisk skat, ligesom den europæiske regningsenhed er grundlaget for en fremtidig europæisk valuta. EF udgør nu fra 1. juli 1977 ét eneste toldområde med fælles todsatser over for omverdenen. Afgørelsen om JET-projektets placering i England må også betragtes som et stort skridt fremad inden for energipolitikken.

Der tales i regeringens udtalelser ikke så lidt om arbejdsløsheden. Arbejdsløsheden i EF står i forbindelse med vort underskud på handelsbalancen. Japans overskud har været voksende i de senere år, og det føles i stigende grad urimeligt af USA og EF, at Japan i denne situation opretholder et så enormt overskud. Der har været forhandlinger med Japan, men de har ikke ført til japanske indrømmelser, der vil bringe ligevægt i løbet af en overskuelig årrække. Hvad betyder det? Ja, det betyder, at EF fortsat eksporterer arbejdspladser til Japan. Jeg finder det fuldstændig urimeligt, at Japan fortsat skal kunne køre dette løb. Jeg har derfor i et spørgsmål til regeringen sidste år foreslået, at man i EF opstillede en tidsplan for opnåelse af en bedre handelsbalance med Japan. Dersom Japan ikke vil forpligte sig hertil og gennemføre en sådan plan, bør der i EF indføres passende handelsmæssige modforholdsregler.

Jeg læste i decembernummeret af månedstidsskriftet Europa en omtale af Roy Jenkins' besøg i Japan, hvor han skulle forhandle disse spørgsmål. Det er for mig at se karakteristisk for den måde, japanerne tackler disse spørgsmål på og ikke gør noget synderligt. Der står, at Jenkins appellerede til den japanske regering. Han blev modtaget af kejseren, og den japanske reaktion skildres således: »Den japanske regering udtrykte forståelse for de europæiske ønsker om importtænder«. Ja, forståelsen er intet værd.